

jo dog sikkert, at intet Skib anløber Berlin, og at kun ganske faa danske Sømand — de ere vist snart talte — ville søge Hjælp i denne eller hin Retning hos den danske Konsul i Berlin. Derjom man ansatte en Konsul et eller andet Sted i Verden, hvor det nu kunde være, som skulde varetage Sømandenes Interesser, og saa paalagde Haandværkerne, Industrien, Handelen eller Landbruget at betale ham, saa vilde vi vist meget snart her i Rigsdagen faa Andragender fra Handelsforeninger, Industriforeninger og Agrarerne, hvori dette blev kaldt en himmelstrigende Uretfærdighed, og jeg vil tilsaa, at jeg vil deltag i en saadan Beslagelse og sige, at det var en Uretfærdighed, at de skulde afse saa og saa mange Tusinde Kroner, hvor meget det nu kunde være, til at lønne en Mand paa en saadan Plads, som de ikke havde den allermindste Gavn af eller nogen Sinde vilde søge. Skal altsaa denne Konsulatsgift bibeholdes, tror jeg, at det vilde være heldigt, om man kunde faa en anden Opkrævningsmaade. Skal det være, som det siges fra anden Side, en Skat paa Søfarten, vilde det være ønskeligt, at den kunde opkræves paa en anden Maade, og at Konsulerne ogsaa kunde blive betalte af de forskellige andre Stænder i Samfundet, som benyttede dem. Ordningen vilde saa ikke vække nær saa megen Uvilje i Sømandsstanden, som den nu for Tiden gør. Nu kan det ganske vist siges, og det bliver selvfølgelig ogsaa gjort gældende: Ja, men Skibsarten har nu faaet Vættelse paa forskellige Omraader; vi have f. Eks. affstaffet Skibsafgiften (S. Hage: Hør!) og vi have vedtaget, at Hjemsendelse af Sømand skal ske for Statens Regning i Stedet for Redernes o. s. v. Jeg vil da bemærke til de Herrer, der sige Hør, saa vel som til andre, at jeg tror, at for Sejlskibsfartens Vedkommende spiller Skibsafgiftens Ophævelse ikke nogen saa stor Rolle. Der er endogfaa Sejlskibsførere, som i de sidste Dage have henvendt sig til mig og have sagt: Tit vi Skibsafgiften paalagt igen, havde det endda ikke saa meget at sige, thi vi have ikke mærket, at dens Ophævelse har gaaet os eller vor Stand i mindste Maade. Og hvad de saa Tusinde Kroner angaar, som af Staten ere udbetalte for Hjemsendelsen af Sømand, er det ganske vist noget; men det manglede

bare, at man skulde lade alle de gamle Afgifter blive hvilende paa vor Sømandsstand og saa ingen Vættelser give den. Det vilde efter min Mening være i høj Grad at besværte sig, for ikke at sige helt at ødelægge vor Skibsart, og i et Land som vort, tror jeg, dog nok, at der bør gøres alt muligt for at fremme og udvikle Skibsarten og den dermed i Forbindelse staaende Handel. Med vore udstrakte Kyster have vi udmærkede Betingelser for at fremme og udvikle disse Næringsveje, for ikke at tale om, at det er ligefrem til Gæde for Danmark, at vor Handelsflaade bærer Dannebrog omkring paa alle Verdens Have, ligesom det i det hele taget heller ikke er uden Betydning paa mange andre Omraader, hvis vi søge at lette og imødefomme Skibsartens Krav. Man skulde nok saa det at mærke ogsaa paa andre Omraader. Da vilde Skibsarten kunne imødefomme Forbrugerne med Hensyn til Fragten paa de Ting, de sejle hertil og vi vilde derfor alle, naar vi se ret paa Forholdene, have Indtægt deraf. De Vættelser, der ere fremkomne særlig for Sejlskibe, synes mig, som sagt, meget imaa, og der kunde derfor være Anledning til at nedsætte denne Afgift yderligere. Se vi derimod hen til de Byrder, der ere paalagte Skibsarten, ere de ikke ganske ubetydelige. Den ærede Ordfører omtalte den forældede og uheldige Fortoldning for Eksempel af Stentul. Naar man ser Forholdene, saaledes som de nu ere, er Forholdet mellem Sejl- og Dampskibe — det er her specielt Sejlskibe, jeg taler for — paa dette Omraade ikke ganske ubetydelig. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel. Tænker man sig et Dampskib paa 650 Registertons ubløse, for at nævne et bestemt Tal, 9,800 Tdr. Stentul, er Forholdet saaledes, at der af de 9,114 Tdr. vil være at svare Told, medens de 686 Tdr. gaa i Land fri for Told og Bropenge. Men naar det samme Antal Tdr. løses fra et Sejlskib paa den Størrelse, kommende fra England, bliver Resultatet, at den vedkommende Købmand maa betale ca. 95 Kr. i Told og Bropenge. Det har ikke saa lidt at betyde for dem, der ere henviste til at benytte disse imaa Skibe, fordi de ikke magte at tage en større Ladning ad Gangen. Skal Købmanden betale det, vil det blive Forbrugerne, der komme til at føle det, og skulle Sejls-